

НА ВОДЕНИЦА

(народна приказка)

Имало единъ воденичаръ голѣмъ лѣжецъ. Който мливаръ отивалъ въ воденицата му, трѣбвало, ще-неще, да се надлѣгва съ него. Условието било: ако мливарьтъ надлѣже, ще му вземе воденицата. Ако воденичарьтъ надлѣже, ще му вземе мливото. Но всѣкога така ставало, че все воденичарьтъ надлѣгвалъ, и мливаритѣ си отивали съ праздни кола.

Дошълъ веднѣжъ съ кола единъ младъ селянинъ. Воденичарьтъ го посрѣщналъ хубаво и му казалъ, какъвъ е редътъ въ неговата воденица. Ще се надлѣгватъ до първи пѣтли и, който каже по-голѣма лѣжа, ще спечели или мливото, или воденицата.

— Добре, — казалъ младиятъ селянинъ, — да се надлѣгваме. Приемамъ условието ти.

Стоварили колата и насипали житото да се мели.

Седнали край огъня, и воденичарьтъ започналъ.

— Баща ми, Богъ да го прости, бѣ голѣмъ имотникъ и голѣмъ работникъ, и всички му идѣше отрѣжки: каквото направѣше, направено бѣ, каквото посадѣше, никнѣше, растѣше и врѣзваше. Картофи, ябълки, круши ставаха голѣми колкото главата ти, а пѣкъ динитѣ и пѣпешитѣ... кантаръ ги не ловѣше.

Една пролѣтъ донесе отъ нѣкъде семка отъ арабска тиква. Виждалъ ли си такава семка? Насади я въ градината, и тя поникна. Пустна тиквата едно вѣже дълго, толкова дълго, че да стигне небето и на това вѣже се роди само една тиква, но каква тиква? Порастна оная ми ти тиква, широка се на длѣжъ, напълни лехата, обхвана нивата, та и друга, и трета нива и все расте, и расте. Поникнаха по нея дървета, храсти, джбове, буки и борове. Идѣха селяни и отъ други села, та берѣха дърва, пущаха по нея и добитѣкъ да пасе. Веднѣжъ единъ селянинъ, като си набралъ дърва на тиквата, откаралъ ги дома и видѣлъ, че брадвата му я нѣма, па се върналъ да я търси въ гората. Търсилъ я цѣлъ день и не можалъ да я намѣри. Срѣщналъ го единъ камиляръ безъ камили.

— Какво търсишъ тука по тиквата? — попиталъ го камилярьтъ.